

az éj ma más bajuszt pödört
forognak lelkünk gömbjei
próbálok édeskés gyönyört
forró szívednek tölteni

csókjaim térdedre rakom
a végtelen enyhén álmos
ihletsávós verspaplanom
kettőnket hívat magához

a lét csapdái becsípi
néha tested máskor lelked
gyógyítgatlak fénnel mindig
ugye gyógyszer vagyok neked

a remények léggömbjei
emelgetik most a kedvünk
hogyan tudjunk emberek lenni
muszáj ketten beszélgetnünk

arcomon formátlan ráncok
az évek emlékművei
ha magamhoz közel járok
mosolyt te szoktál küldeni

erek mellé lángot ültet
naponta formás alakod
majszolom az ábránd-sültet
csókjaid finom falatok

bár van köztünk néhány kis zár
téged szeretni nincs korán

nekem a teljesség vibrál
szép kebleid monitorán

lágyan pulzál a létburok
megbontom a vasárnapot
ugye sejtéd ugye tudod
a perc alatt bőröd ragyog

szívem ellen nincsen vegyszer
mellkasodat is benövi
az összes éjt kéne egyszer
ölelésseddel bekötni